

Tilknytning til Kanalnettet — udkastet Grundplanen til en stor, ny Havn paa Jyllands Vestkyst, en Verdenshavn, der skulde kunne optage Kampen med Hamborg og Bremen. Og ikke nok dermed. Under sin Syslen med denne Opgave var han bleven ført ind paa den Ide at udløse Vesterhavsbølgerne Energimængder ved Hjælp af store Bøjer af sammen-nittede Jernplader, der skulde udlægges i Brændingen, og hvorfra Kraften igen førtes gennem Ledninger ind til industrielle Anlæg paa Stranden. Ogsaa Vindens Arbejdskraft tænkte han sig udnyttet gennem Motorer, der skulde være i Stand til at opsamle og ligesom nedpakke Energien, hvorved der vilde være tilvejebragt Betingelser for at omskabe hele Landet til et Fabriksland af allerførste Rang.

Om Aftenen, naar Vejret var smukt og hans Hoved var svimmelt af Dagens Arbejde, satte han sig ud til Højbaadsmanden paa en Bænk, der var anbragt ved Plankeværket under et Par sammenslaaede Lægter med en Stump gammelt Sejldug over. Det var det saakaldte „Lysthus“, hvorfra man efter de Gamles Mening havde det bedste Overblik over det samlede Haveanlæg. Undertiden kiggede saa en, saa en anden af Husets gamle Venner ind til dem, enten det nu var den mosbegroede Obertømmermand Bendtz, der kom rok-kende ved sin Stok for at beklage sig over sin Lændegigt, eller det var den immerglade Bolteslager Fuss med sit kirsebærfarvede Ansigt og hvide Gorillaskæg. Madam Olufsen blandede da gerne en Romtoddy til hver af dem, og Trine maatte løbe hen i Krokodillegade til Bolteslagerens for at hente hans Guitar. Ovre i Salslejligheden i Huset bagved boede der nemlig en ung Overkanoner, der spillede smukt paa Humle. Hver Aften sad han ved sit aabne Vindu med det lange, hjemmelavede Instrument foran sig, og naar nu Bolteslageren faldt ind med sin Guitar, blev det til en hel Koncert, der vakte Glæde i det ganske Hjertensfrydkvarter. Rundt om i Nabohusenes Vinduer rakte Folk sig frem for at lytte; Børnene i de omliggende Smaagaarde standsede deres Leg og kravlede op paa Plankeværkerne for at komme til at se noget, — ja, om det saa var Spurvene, der havde sat sig til Ro for Natten oppe i Trætoppene, svang de sig — ugletyst — hen paa Tagryggene med Hovedet paaskævs som smaa, andægtige Tilhørere.

En saadan Musikaften fik Per Øje paa en nydelig ung